

Estratègies: millor contra una dictadura o una pseudo-democràcia?

written by Joan-Pere Le Bihan | 6 de febrer de 2020

Déu nos en guard d'entrar en el joc de desqualificacions que sembla que estigui creixent entre els partits i el món independentista. Personalment no crec que tinguem traïdors o botiflers, simplement tenim uns partits que creuen en estratègies diferents i això, lògicament, provoca desavinences.

Em sembla que essencialment tenim dues aproximacions:

- Una que pensa que forçant el govern de Madrid (que no controla tot l'Estat) a tenir unes actituds més democràtiques serà més fàcil d'aconseguir un referèndum pactat.
- L'altra que opina que, al contrari, cal desemascarar l'Estat i portar-lo a cometre més barbaritats que es podran denunciar davant dels pobles d'Europa i la justícia internacional. D'aquesta manera es tornarà més dèbil i desprestigiats.

És prou evident, sembla, que si l'Estat espanyol pot arribar a tenir l'aparença d'una democràcia (que és el que intenta fer, tant amb Rajoy com amb Sánchez amb l'estratègia de *La España Global*, serà cada vegada més difícil que la comunitat internacional pensi que els catalans lluiten contra un estat totalitari (recordem que l'objectiu d'Espanya és aconseguir un centralisme a l'estil francès).

En l'àmbit internacional, el Sr. Sánchez té més imatge de demòcrata que els Srs. Rajoy o Abascal i, en l'àmbit intern, sempre hem vist que la base independentista s'eixamplava més amb un govern espanyol de dretes que amb un d'esquerrés.

Probablement l'independentisme no hauria aconseguit la força que té actualment sense la inestimable contribució involuntària dels governs del PP.

Pedro Sánchez ho ha entès molt bé (ens podríem demanar si el fracàs de la investidura abans de tornar a convocar eleccions era veritablement un error ...), sap molt bé que donar un vernís més dialogant al govern espanyol i corregint un bri els dèficits crònics que pateix Catalunya pot fer baixar l'independentisme i alimentar polèmiques entre els partits catalans. Pel que fa a la repressió que continua (contra el president Torra per exemple) pot argüir que no la va engegar ell sinó el poder judicial i els partits de dretes.

Sabem que la majoria de votants del primer d'octubre no es deixarà enganyar, però també sabem que hi haurà una franja que pensarà que val més això que una repressió encara més dura. D'una certa manera és un xic sospitosos que un diari com *La Vanguardia* afavoreixi més aviat els anomenats "pragmàtics".

A més, el suport al govern de Madrid per part d'un partit independentista (encara que sigui per la via de l'abstenció) fa creure a una part d'Europa que el problema està en vies de solució.

L'altra estratègia consisteix a fer més palès, pel que fa al territori com a escala internacional, que no hi haurà solució sense un referèndum d'autodeterminació. En conseqüència cal conjuminar tres vies:

- Mantenir accions pacífiques al carrer, als aeroports, a les vies de comunicació que tinguin efecte sobre l'economia europea en els moments que nosaltres decidim (de manera permanent sembla molt difícil). Desenvolupar les accions com la Campanya de Consum Estratègic que acabin afectant l'IBEX-35.
- Mantenir un govern autonòmic que col·labori amb allò que pugui (que serà limitat, n'hem de ser conscients i no

titllar-los de botiflers cada dos per tres).

- Desenvolupar l'acció exterior al voltant del president legítim que ja ha donat molt bons resultats, acompanyant-la amb el desenvolupament, a l'exterior i també a l'interior, dels Consells per la República com a institucions alternatives a les espanyoles que seran útils en el seu moment.

Tots sabem que el Sr. Sánchez, amb els poders ocults de l'Estat, no podria autoritzar un referèndum encara que volgués. L'Estat espanyol només ho farà si hi està obligat per les circumstàncies. Si els poders econòmics es veuen afectats pel caràcter permanent d'allò que anomenen "la crisi catalana", si la justícia espanyola continua perdent prestigi, si l'opinió espanyola s'esquerda, tindrem la possibilitat d'avançar cap a la llibertat. No cal amagar que suposarà més patiments, més repressió, però recordem que quan l'Estat ja no necessita reprimir... és que té el problema resolt. Per això és fonamental que el president legítim, els representants del Consell per la República, estigui fora de l'abast dels poders espanyols, ja han demostrat i sovint de manera ridícula, com els dol.